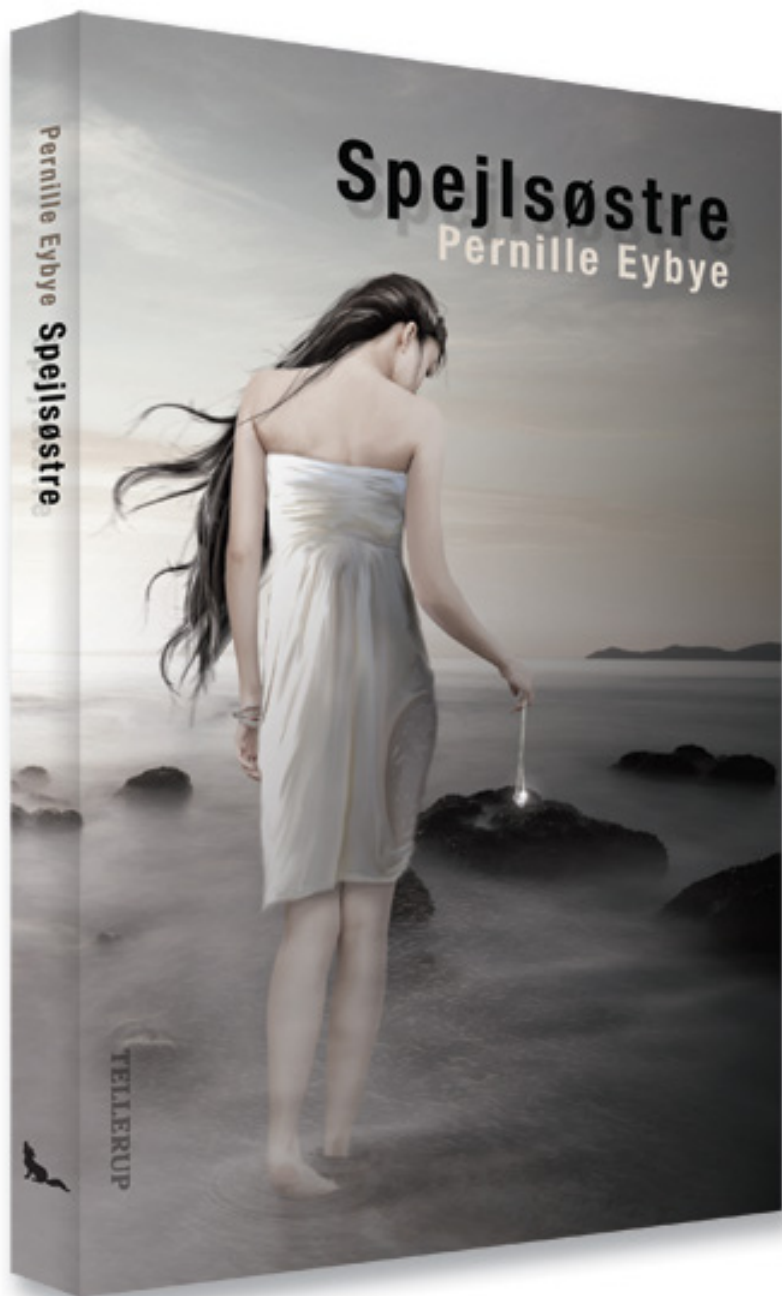

LÆS STARTEN AF ...

KAPITEL 1

Det var første dag efter efterårsferien. Jeg stod i skolegården med hænderne i lommen. Det var koldt, men i tankerne var jeg på stranden ... sammen med Marie.

Et øjeblik lukkede jeg øjnene og løftede ansigtet mod solen. Der var ingen varme i strålerne, men lyset mindede mig om sommer. Hvis bare jeg havde været der den dag. Hvis bare jeg havde ringet eller skrevet til hende inden de tog af sted. Så var det måske ikke sket. Så var alting måske ... anderledes.

Min ene hånd var lukket om mobiltelefonen. Jeg gned hen over dens blanke overflade med tommelfingeren, følte tasternes konturer. Et øjeblik knugede jeg den hårdere. Så løsnede jeg grebet.

Jeg sukkede og åbnede øjnene igen. Tåbelige tanker som var kørt i ring i en evighed. Det ændrede ikke på noget. Marie var død.

Men det var Inge ikke.

Ubevidst holdt jeg vejret da jeg fik øje på hende. Hun var lige trådt ind gennem porten, og nu kiggede hun sig omkring. Hænderne var begravet i frakkens lommer ligesom mine, og skuldrene var trukket helt op under ørerne.

Ikke fordi hun frøs; den holdning var nærmest blevet permanent de sidste par måneder.

Det lange, brune hår slaskede omkring hendes ansigt, og der var mørke rande under øjnene. Jeg havde stadig svært ved at fatte hvor meget hun havde ændret sig. Ikke kun fysisk. Selvfølgelig forstod jeg godt at hun ikke længere lo som førhen. Jeg havde sgu heller ikke været speciel munter siden sommerferien, men det var ikke kun det.

Hun virkede ligeglad. Med alt. Sig selv, skolen og sine venner. Mig.

Inge og Marie var enæggede tvillinger. Nu var der kun én tilbage, eller måske ikke engang. For Inge var langt fra den pige hun var før.

Det gjorde det nogle gange lettere at se på hende. Hun *var* selvfølgelig stadig Inge, men alt det ekstra som havde gjort hende og Marie til noget særligt – det brede smil, glimtet i øjnene – det var forsvundet.

Hun lignede ikke sig selv. Og jeg kunne gudskelov ikke se noget af Marie i hende længere.

Jeg løftede hænderne op til munden og pustede varm luft på dem mens jeg betragtede Inge. Hun stod stadig ved porten og så sig søgende omkring. Og pludselig fik hun øje på det hun ledte efter.

Mig.

Hun rettede sig en smule op og satte kurs i min retning.

„Lucas!“ råbte hun inden hun var nået helt frem. „Jeg skal snakke med dig!“

Jeg hævede øjenbrynene. Snakke med mig? Pænt overraskende. Det havde hun ikke villet siden sommerferien.

„Okay,“ sagde jeg derfor bare da hun stod foran mig. Hun var et halvt hoved lavere end mig. Jeg kiggede på hende. Tættere på så hun endnu mere elendig ud end på afstand. Huden var tør, og der var ikke den mindste makeup. Ikke engang mascara, og det var ellers et ord som Inge lærte at stave før hun kunne skrive sit eget efternavn.

Inge uden makeup var engang lige så uvant et syn som Inge uden Marie.

Der var godt nok en ændring som jeg ikke havde bemærket før nu: Der var en gnist i hendes øjne. Ikke det gamle glimt der fortalte hvor skønt hun syntes livet var og hvor let det førhen var at le.

Det var ... noget andet.

„Du ... du tror det er løgn!“ Hun næsten gispede og greb min arm. Det gav et lille ryk i mig. Vi havde ikke rørt hinanden siden sommerferien.

„Øhhhh ...“

„Mine forpulede forældre slæbte mig med i sommerhuset her i efterårsferien!“ fortsatte hun. Glimtet i øjnene blev stærkere, og hun knugede min arm med begge hænder.

Jeg var ikke helt sikker på om det var 'forpulede' eller 'sommerhus' som rystede mig mest. Forpulede; endnu en ændring. Både hun og Marie kunne finde ud af at smække med dørene, men de talte ikke sådan om deres forældre. Og sommerhuset ... det var der Marie døde.

„Okay,“ mumlede jeg og tog en dyb indånding. Igen så jeg for mig hvordan hun desperat plaskede rundt i vandet, kæmpende for at holde sig oppe. Øjnene var store og fyldt med frygt, og hun skreg efter mig.

„Du forstår ikke, Lucas!“ Hendes greb blev hårdere, og jeg skar ansigt. „Marie *var* der! Jeg kunne mærke hende!“

„Hvad mener du?“ spurgte jeg med en ubehagelig fornemmelse i brystet. Jeg løftede hånden og løsnede forsigtigt hendes fingre fra mit jakkeærme. „Marie er død.“

Selvfølge lig var hun død, også selvom de aldrig fandt hendes krop.

„Det *ved* jeg sgu da godt!“ hvædede Inge. „Men hun er der! Hendes ånd! Genfærd!“

En svag rystelse gik igennem min krop. Jeg troede ikke på spøgelse, men Inge så bare helt vild mærkelig ud. Glimtet i hendes øjne virkede mere og mere vanvittigt. Det matchede ret godt det hun sagde.

„Jeg tager tilbage til sommerhuset i weekenden,“ fortsatte hun. „Mine forældre er ikke hjemme, så de opdager aldrig noget. Du skal med!“

Jeg stivnede.

„Nå,“ fik jeg frempresset mellem halvlåste kæber. „Så det skal jeg?“

Selvfølge lig havde Maries død taget hårdt på Inge, og det var også derfor hun først kom tilbage et par uger inde i skoleåret. Men det her ... det var bare for langt ude.

„Ja.“ Hun tog en dyb indånding. „Vil du ikke nok, Lucas?“

Jeg svarede ikke. Jeg løftede blikket og kiggede hen over hende. Solen kastede sine kolde stråler ned på mig, og brudstykker af drømmen skar mig som glasskår.

„Nej.“ Mit svar var lavt. „Glem det, Inge. Det er for sent.“ Jeg gik rundt om hende og fortsatte mod skolen. Min hånd gled ned i lommen igen og fandt telefonen. Jeg knugede den hårdt.

Jeg kunne mærke Inges øjne bore sig ind i mit baghoved hele første time. Jeg forsøgte at høre efter hvad vores dansk-lærer sagde, men følelsen af Inges tavse tigger splintrede enhver sammenhængende tanke.

Da det ringede ud, var jeg hurtigt på benene. Jeg løb ikke ligefrem mod døren, men selvom andre var tættere på, var jeg den første som var ude.

„Lucas!“

Jeg ignorerede hendes råb, selvom det fik et sus af mærkelige følelser til at fare igennem kroppen. I dag var første gang hun havde sagt mit navn efter Marie døde. Lige siden hun kom tilbage til skolen, havde hun ignoreret mig. Hun var ligeglad med alt og alle, men det var som om jeg var den mest betydningsløse.

Det havde faktisk gjort ondt selvom jeg ikke troede jeg kunne mærke andet end sorgen. Inge. Min bedste ven gennem flere år. Da jeg havde brug for hende – og hun for mig – havde hun skubbet mig væk.

„Lucas!“

Endnu et sus, og et øjeblik følte jeg mig svimmel. Så ret-

tede jeg mig op og gik med faste skridt hen til toiletterne. Drengenes.

„Nej, vent!“ Hun forstod hvad jeg ville, men for sent. Jeg skubbede døren op og kastede mig ind i den urinstinkende sikkerhed. „Jeg *må* altså tale med dig!“ råbte hun udenfor, mens jeg fortsatte ind i et af aflukkerne.

Jeg låste døren som om en del af mig frygtede at hun kunne finde på at komme brasende ind. Det gjorde hun godt nok ikke, men jeg måtte lytte til hendes stemme hele frikvarteret, mens jeg blindt stirrede på graffitien der dækkede de smudsiggrå vægge.

Det ringede ind, og lidt efter blev Inge tavs. Jeg ventede endnu fem minutter før jeg forsigtigt gik ud på gangen. Den var tom. Jeg stod lidt og overvejede hvad jeg skulle gøre. Jeg ville komme for sent til næste time, og Inge ville igen bore sine øjne ind i baghovedet på mig.

Jeg følte mig ærlig talt lidt svedt og dårlig tilpas. Derfor var beslutningen ikke svær at tage. Jeg gik til garderoben og fandt min jakke. Telefonen havde jeg – selvfølgelig – i lommen. Bare ærgerligt med skoletasken, men den tog nok ikke skade af at overnatte i klasseværelset.

Jeg gik hjem.

KAPITEL 2

Jeg fandt en cola i køleskabet og smed mig på sengen. Trak mobiltelefonen op af lommen og placerede den forsigtigt i vindueskarmen. Et stykke tid sad jeg lænet mod væggen, nippede af flasken og forsøgte at lade være med at tænke. Og mindes.

Umuligt.

Jeg havde selvfølgelig ikke glemt Marie. Overhovedet ikke. Hun havde været død i tre måneder, men jeg følte stadig jeg havde en kæreste. Hun var bare meget langt væk. Og ville aldrig komme tilbage.

Så Marie var ikke glemt på nogen måde. Alligevel *var* jeg vel kommet en smule videre. Det var også hvad mine forældre sagde jeg skulle. 'Komme videre'. Ikke glemme, naturligvis, men *komme videre!*

Få det bedre, begynde at grine noget mere. Finde en ny kæreste. Komme videre, videre, videre, og længere og længere væk fra den pige jeg elskede.

Jeg kneb øjnene sammen og pressede knoerne mod panden.

Jeg var ikke dum og var fuldstændig klar over at det jeg ville have, kunne jeg ikke få. Og man kan jo ikke gå og

have det elendigt konstant.

Så jeg *havde* fået det bedre. En lillebitte smule. Nogle gange kunne jeg rent faktisk glemme – kun et øjeblik eller to, men flere gange dagligt – at jeg manglede en del af mig selv.

Inges *'Marie var der! Jeg kunne mærke hende!'* og hendes pludselige fokusering på mig, havde banket det fremskridt i gulvet.

Jeg tog en stor slurk af colaen, satte flasken i vindueskarmen og lagde mig på ryggen med hænderne under hovedet.

Vi havde været venner i fem år, lige siden min familie flyttede til byen da jeg var elleve. Det var mærkeligt. Jeg kunne stadig huske første dag i den nye skole. Hvor svedige mine hænder havde været da klasselæreren trak mig frem og sagde: „Det her er Lucas. Lucas, vil du hilse på klassen?“

Det havde jeg ikke haft specielt meget lyst til. Alle de børn som gloede på mig. Ikke imødekommende eller fjendtlige. Bare tilbageholdende. De ville gerne vide hvad jeg var for en før de ofrede noget som helst på mig.

„Hej, Lucas,“ lød en pigestemme pludselig et sted bag i klassen.

„Hej, hej, Lucas,“ gentog den, som et skævt ekko.

„Det var godt, Inge og Marie,“ smilede klasselæreren, og først da opdagede jeg tvillingerne som sad ved siden af hinanden.

„Der er plads her.“ En af pigerne – senere fandt jeg ud af

at det var Inge – pegede på et bord foran dem, og et øjeblik efter faldt jeg ned på en stol, lettere fortumlet over de to ens tøser som sad og gloede huller i nakken på mig.

Jeg ved stadig ikke hvad de så i mig den dag, men i frikvarteret havde de stillet sig på hver side af mig, grebet mine arme og trukket mig med ned i gården, selvom jeg mest af alt havde lyst til at gemme mig på toiletterne og drømme mig tilbage til min gamle skole.

Vi blev venner. Mærkeligt nok, for inden da havde tvillingerne ikke virket særligt interesseret i de andre i klassen. De havde hinanden, og det de havde sammen kunne de aldrig få med andre. Alligevel lukkede de mig ind i deres eksklusive klub.

Vi var bedste venner i de følgende fire år, lige indtil den dag Marie gav mig en gave, og jeg forstod hvad hun i virkeligheden mente.

I starten holdt vi det hemmeligt for Inge. Eller prøvede. Åndssvagt at vi overhovedet forsøgte, for indtil da havde det altid været Marie, Inge og Lucas eller Marie og Inge. Aldrig kun Marie og Lucas.

Hun forstod hurtigt hvad der var sket. Vi var hjemme hos mig, og jeg ved ikke hvad der afslørede os. Vi sad ikke engang ved siden af hinanden, men måske sendte vi hinanden et blik.

„Åh,“ havde Inge pludselig udbrudt og set mærkelig ud. „Wow, det må jeg ... nok sige.“ Hun smilede, men jeg kunne se på Marie at hun var bekymret for sin søster. Som sædvanlig kunne hun læse hende meget bedre end jeg

nogensinde ville blive i stand til, ligegyldigt hvor mange hjælpemidler jeg fik stillet til rådighed.

„Er ... er det i orden med dig?“ spurgte Marie og satte sig ved siden af hende.

„Ja, ja, hvorfor skulle det ikke være i orden?“ Smilet blev bredere, og nu kunne selv *jeg* se at det bestemt ikke var i orden. „Jeg er glad på jeres vegne. Virkelig.“ Hun gav Marie et hurtigt kram og undgik at se på mig. „Men, hey!“ udbrød hun nærmest helt begejstret da krammet var ovre, „hvem får mig hvis I bliver skilt?“

„Beklager, men så ender du med at blive delebarn,“ grinede Marie.

„Jeg går ud fra at I så vil kæmpe om min kærlighed.“ Inge vinkede mig tættere på. Jeg rejste mig fra kontorstolen og satte mig i sengen sammen med dem. „I må hellere begynde at spare sammen. Det bliver dyrt, kan jeg godt love jer.“ Hun blinkede frækt og pillede ved sin øring.

Marie og jeg så på hinanden hen over Inge og vi smilede.

„Jamen, skal vi ikke have det gruppekram, eller hvad?“ Inge rakte armene ud, og Marie lo. Jeg lænede mig frem, lagde armene om dem begge to og følte Maries fingre lukke sig stramt om min T-shirt.

Jeg mærkede også Inges hånd. Den lå mod det nederste af min ryg, så let at jeg ikke ville have lagt mærke til den, hvis det ikke var for de små ryk der gik igennem den.

Minder. Nogle gode og andre dårlige. Og en gang imellem var de på en mærkelig måde begge dele.

Jeg sukkede og møvede mig ned under dynen. Ikke fordi jeg havde planer om at sove, men tanken om at lukke øjnene, bare et par sekunder, var for tillokkende. Jeg rullede om på den ene side, krøb sammen og pressede hovedet ned i puden.

„Åh, Marie,“ hviskede jeg.

Jeg sov før jeg overhovedet registrerede at jeg gled væk.

„Lucas?“

Jeg slog øjnene op og følte hjertet hoppe i brystet.

„Marie!“ gispede jeg og fægtede med arme og ben i forsøget på at komme op at sidde.

Jeg ved ikke hvem der blev mest forskrækket. Inge sprang i hvert fald tilbage og stirrede på mig som om jeg var blevet vanvittig.

„Inge?“ Jeg sad med ryggen presset mod væggen. Dynen havde jeg fået sparket helt ned i fodenden, og lagnet var krøllet. „Hvad *fanden* laver du her?!“

„Jeg ville aflevere din skoletaske.“ Hun holdt den foran sig som et skjold. „Og ... tale med dig.“

„Hold kæft, du forskrækkede mig.“ Jeg kørte en hånd gennem håret, og hun trådte forsigtigt lidt tættere på. Skoletasken satte hun på gulvet og lod sig langsomt glide ned på sengen. Hendes bevægelser var anspændte, men sådan havde hun været de sidste par måneder. Hun lignede kon-

stant én som forventede at noget frygteligt skulle springe frem og brøle *'Der fik jeg dig!'*

„Undskyld,“ mumlede hun. Hun trak en af sine fedtede lokker om bag øret. Før Maries død var jeg nok en af de få som havde set Inge med morgenhår. Alle andre så det perfekte resultat: Nyvasket, glattet og indkapslet i hårlak.

„Det må du sgu nok sige,“ svarede jeg træt og så på hende. Hun var vadet ind i huset og direkte ind på mit værelse. Tidligere ville hun have banket på og givet lyd fra sig inden hun åbnede døren.

I det mindste var der én ting jeg genkendte ved Inge: Når hun ville have noget, var hun meget målrettet.

„Undskyld,“ gentog hun og greb min hånd. Det rykkede i den, men jeg trak den ikke til mig. „Jeg *må* bare have din hjælp, Lucas.“ Hun tog en dyb indånding. „Mine forældre tror jeg er tosset. De slæbte mig med ud i sommerhuset for at ... jeg ved ikke ... opnå et eller andet der skulle få mig til at komme videre!“ Hun halvvejs snerrede det sidste.

Jeg nikkede svagt. Det kendte jeg alt for godt.

„Jeg har ikke været der siden ...“ Hun rømmede sig, og blikket flakkede kortvarigt. „Men jeg *følte* hende så snart vi trådte ind gennem døren!“ Inge så på mig med en nærmest forrykt glæde. „Lucas, Marie *er* der! Hun vil mig et eller andet. Jeg ved det!“ Hun knugede min hånd. „Jeg må finde ud af hvad, og ... vil du ikke godt tage med? Vi elsker hende jo begge to!“

Jeg drejede hovedet væk og stirrede ud ad vinduet.

Tænkte på de minder som var gået igennem mit hoved lige inden jeg faldt i søvn. Den første dag i klassen. Hvordan pigerne havde ladet en fremmed dreng blive en del af deres verden.

Inges hånd, som næsten ikke rørte mig efter jeg ikke længere kun var en ven, men hendes søsters kæreste.

„Okay,“ nikkede jeg endelig. „Jeg tager med dig.“

„Åh ... Lucas!“ Hun kastede sig frem og slog armene om min hals. „Tak. Tak!“

„Lucas?“ råbte min mor pludselig ude fra køkkenet. „Lucas, er du inde på dit værelse?“ Shit. Hun var tidligere hjemme end forventet.

Inge trak sig hurtigt væk, og det så ud som om hun tørrede sine øjne.

„Vi må snakke videre om det på et andet tidspunkt,“ rablede hun hurtigt på vej hen mod døren. „Tak. Du vil ikke fortryde det.“ Hun åbnede døren, og min mor fór sammen. „Hej, Veronika,“ sagde Inge og smøg sig forbi.

Jeg kunne høre hendes fodtrin på vej gennem huset.

„Øhh,“ sagde min mor og så sig over skulderen. „Det var jo Inge.“

Indlysende, men hun havde vel lov til at være overrasket.

„Hvorfor er du tidlig hjemme?“ spurgte jeg i stedet og trak dynen op fra fodenden.

„De ringede fra skolen og sagde du var taget hjem uden at give besked. Er du syg?“ Hun trådte hen til sengen og sendte mig mor-blikket; løgnedetektor og røntgenmaskine i et.

„Jeg fik bare en enorm hovedpine,“ mumlede jeg og forsøgte at se halvskidt ud. Det krævede ikke meget. Jeg følte mig ærligt talt pænt smadret.

„Du ser også lidt dårlig ud, skat.“ Hun strøg mig blidt over panden og puttede dynen om mig. „Slap lidt af. Så laver jeg suppe til aftensmad. Hvordan lyder det?“

„Skønt,“ smilede jeg anstrengt. Hun rettede sig op, lod blikket glide rundt i værelset mens hænderne flagrede lidt i luften.

„Hvad ... hvad ville Inge?“ spurgte hun og forsøgte at lyde henkastet.

„Hun kom med min skoletaske.“ Jeg lod langsomt øjnene glide i og rynkede panden.

„Okay. Det var sødt af hende.“

Jeg kunne mærke at hun betragtede mig inden hun endelig fattede hintet og gik. Jeg åbnede øjnene og rakte ud efter telefonen. Jeg fandt den sidste sms jeg fik fra Marie og læste den igen.

„Fuck, Marie, hvorfor skulle du også dø?“ hviskede jeg og borede hovedet ned i puden mens jeg knugede telefonen hårdt.